

Ἀπόχτι τὸν ἔκαμε (τὸν ἔδειρεν ἀνγλεῶς. Συνών. φρ. τὸν ἔκαμε παστὸς τὸ ξύλο) Χίος Ξερὸς πόχτι! (κατάξηρον) Θράκ. (Βασιλικ.) || Ἄσμ.

Καὶ κάτσε καὶ λοάρισε ἀπ' ὅ,τι θὰ μᾶς βγάλῃς
γι' ἀπόχτι γιὰ λουκάνικο γι' ἀποχτερὸ κομμάτι
Θήρ. Πβ. καὶ Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 1,464 «τὰ δὲ λοιπὰ
βρώσιμα, ἡγουν λαρδίν, ἀπόκτιν, τυρίν, ὀψάρια παστά».

2) Μεταφ. ἰσχνός, ἀδύνατος, ὡς παστὸν κρέας, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων Κάρπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Μουρέ, εἰδ' ἀπόχτι γ' εὐτός! Ἀπύρανθ.

*ἀποφτιλιάζω, μέσ. ἀποφτινυλάσκουμαι Πόντ. (Κο-
τύρω.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φτιλιάζω.

Ἀποφτιλιάζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεφτινυλάσκειν ἢ κοσσοῦρα.

ἀποφτιλιάζω Πόντ. (Ὁφ. Ζησιν.) ἀποφτινυλάζω Πόντ.
(Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ φτιλιάζω.

1) Ἀποσπῶ τὰ πτίλα ἢ πτερά ὄρνιθος ἢ καὶ ἄλλου πτη-
νοῦ Πόντ. (Ὁφ.): Ἀποφτιλιάζω τὴν κοσσοῦραν - τὸν πετεινόν.
Συνών. *ἀποφτιλιάζω, μαδῶ, ξεμαδῶ. 2) Ἐκ-
πτώσσω, ξεφτύζω, ἐπὶ ὑφασμάτων Πόντ. (Ζησιν.): Ὁδᾶντι
ἀποφτιλιάζεις τὸ παντί; (διατί κττ.) 3) Μέσ. φορῶ ξεφτυ-
σμένα ἐνδύματα Πόντ.

ἀποφτινοπώρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποχτινοπώρου Λεξ.
Δημητρ. ἀπουχ'νουπώρ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ φτινοπώρου.

1) Τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τώρα
εἶν' ἀπουχ'νουπώρ 2) Μετὰ τὸ φθινοπώρον Λεξ. Δημητρ.

ἀποφτοοῦμαι Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀποφτοῦμαι Ἀντικύθ.
Κρήτ. ἀποφτοῖζομαι Κρήτ. Κύθηρ. Μετοχ. ἀποφτοῖσμέ-
νος Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποπτοοῦμαι.

Καταπλήσσομαι ἐνθ' ἄν.: Εἶδα τέτοιο κακὸ ποῦ ἀποφτοῖ-
στηκα Κύθηρ. Ἀποφτοῖστη ἢ ἔμεινε ἀποφτοῖσμένος αὐτόθ.

ἀπόφτυγμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφτύζω.

Ἀπόξανσις, ἀνάλυσις ὑφάσματος διὰ τῆς ἐκροῆς ἢ
ἐκβολῆς νημάτων. Συνών. ξεφτυσμα.

ἀποφτύζω Πόντ. ἀποφτύω Πόντ. (Τραπ.) ἀπο-
φτύζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) Παθ. ἀποφτύγουμαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποπτύσσω = ἀναπτύσσω, ἀνοίγω. Ἰδ.
Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 273.

Ἀποξαίνω, ἀναλύω ὑφασμά τι ἐκβάλλων τὰ νήματα
αὐτοῦ. Συνών. ξεφτύζω.

ἀποφυγή ἢ, ἀμάρτ. ἀποφ'γή Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φυγή. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποφυγή = τόπος καταφυγῆς.

1) Ἀκρα: Πιάσ' τὸ παιδί καὶ εἶναι 'ς τὴν ἀποφ'γή τῆς
σκάλας καὶ θὰ πέσ'. Ὅσινες ὁ σισίνες ποῦ 'ναι 'ς τ'ν ἀποφ'γή
θέλει ξεκουρβούλωμα (σισίνες = σχῖνος). 2) Ὁχθη: Κα-
θόντανε 'ς τ'ν ἀποφ'γή τ' ποταμοῦ.

ἀποφυλακίζω λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ.

Τὸ μεσν. ἀποφυλακίζω.

Ἀπολύω τινὰ τῆς φυλακῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀποφυλάκισαν τὸν
δεῖνα λόγ. σύννηθ. Ἀκόμαν 'κ' ἐπεφυλακίστειν ὁ δεῖνα Πόντ.
Συνών. ἀποφυλακῶνω.

ἀποφυλάκισμαν τό, Πόντ. ἀποφυλάκιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυλακίζω.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς φυλακῆς: Ὑστερα ἀσ' σ' ἀποφυλάκι-
σμαν τ' ἀδελφοῦ μ' ἐφυλάκισαν τὸν ἐξᾶδελφό μ'.

ἀποφυλακῶνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυλακῶνω.

Ἀποφυλακίζω, ὁ ἰδ.: Τὴν Λαμπρὴν ἐπεφυλάκωσαν
πέντε Χριστιανοὺς φυλακωμένους.

ἀποφυλλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀποφυλλίζω.

1) Ἀποσπῶ τὰ φύλλα δένδρου ἢ φυτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀπο-
φυλλίζω τὸ δέντρον Τραπ. Ἀποφύλλισον τὸ τρανιάφυλλον
Χαλδ. Ἐπεφυλλίγανε τὰ δέντρα Ὁφ. Συνών. μαδῶ.

2) Ἀποσπῶ, διαλύω τὰ φύλλα βιβλίου ἐνθ' ἄν.: Τὸ
παιδί ἐπεφύλλισεν τὸ χαρτὶν ἄθες Χαλδ. Ἐπεφυλλίεν τὸ βαγγέ-
λιον (εὐαγγέλιον) αὐτόθ. Συνών. ξεφυλλίζω.

ἀποφύλλισμαν τό, Πόντ. ἀποφύλλιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυλλίζω.

Ἀπόσπαισις τῶν φύλλων δένδρου ἢ φυτοῦ, ἀποφύλλισις:
Ὑστερ' ἀσ' σ' ἀποφύλλισμαν τῇ δέντρον ἔχω καὶ ἄλλο δουλείαν
(ἐργασίαν). Συνών. ξεφύλλισμα.

ἀπόφυλλο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φύλλο.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ φύλλα τὰ ἐκφυόμενα μετὰ
τὴν ἀποφύλλισιν δένδρου τινός.

ἀποφυράζω ἀμάρτ. ποφυράζω Κύπρ. ἀποφυράσσω
Κρήτ. ἀποφυρῶ Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ.ά.) ποφυρῶ Κρήτ.
(Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυράζω.

1) Ἐλαττοῦμαι, λιγοστεύω Κύπρ.: Τὸ παναῦρον ἐπο-
φύρασεν, ἐλ-λίανεν ὁ κόσμος. β) Ἐλαττοῦμαι κατ' ὄγκον,
ὑποχωρῶ ἐπὶ οἰδημάτων Κρήτ. (Σητ.): Ποφύραξε τὸ προ-
σμα τῆς χέρας του. Συνών. ξεπρήσκομαι (ἰδ. ξεπρήσκω).

2) Στειρεύω, ἀποξηραίνομαι ἐπὶ πηγῆς ποταμοῦ κττ.
Κρήτ. (Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύπρ.: Ἐποφύραξε ὁ ποταμὸς
καὶ δὲ βροῖσκον νερὸ νὰ πιῶνε τὰ ὄζα Σητ. Μετ' ὀψιμοκαλό-
καιρο ἐποφύραξαν οἱ βρύσες αὐτόθ. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ πληγῆς:
Ὁ γιαρᾶς του ἐποφύρασεν (γιαρᾶς = πληγὴ) Κύπρ. Συνών.
ἀποστειρεύω 2, ἀποστειρεύω 2, ἀποφύρω 2. 3)
Καταπαύω τὴν δίψαν τινὸς ποτίζων αὐτόν, συνήθως ἐπὶ
προβάτων Κύπρ.

ἀποφύραξι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυράζω.

1) Ἐλάττωσις, μείωσις, ἀπώλεια ἐκ τοῦ ὄγκου πράγμα-
τός τινος. 2) Ἀποστράγγισις, ἀποξήρανσις, ἐπὶ ποταμοῦ
κττ.: Τὸ πηγᾶδι φέτος ἔχει μεγάλη ἀποφύραξι.

ἀπόφυρμα τό, ἀμάρτ. ἀπόφυρμαν Πόντ. (Σάντ.)
πόφυρμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφύρω.

1) Ἐλάττωσις τῆς θερμότητος Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἐπα-
ναφορὰ λιποθύμου εἰς ἑαυτὸν Κύπρ.: Τὸ ροδόξιδον ἐν' καλὸν
γιὰ τὸ πόφυρμαν.

ἀποφύρω Πόντ. (Σάντ.) ἀποφύρων Λεξ. Βάιγ.
ποφύρων Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φύρω. Τύπ. ἀποφύρων
παρὰ Σομ.

1) Συγχύζω τινὰ Λεξ. Βάιγ. Πβ. ἀναφύρω. 2)
Χάνω τὴν θερμότητα, ἐπὶ φούρνου Πόντ. (Σάντ.): Ἀπο-
φύρ' τὸ φουρνίν. Συνών. ἀποχάνω (II). 3) Ἐπανα-
φέρω λιπόθυμον εἰς ἑαυτὸν Κύπρ.: Ἐφύρτηκεν ποῦ τὸν
εἶδεν νεκρὸν τὸ ἐπόφυρά τον μετ' ἄλ-λίον νερόν. Ἐφύρτηκεν
ἢ δεῖνα, ἀμ-μὰ εὐτὺς ἐποφύραμέν την. Ἐποφύρτηκεν ἄμα

